מוחנין ומפקידין אצל אוכלי שביעית ואצל

אוכלי פירותיהן בטומאה אבל לא לאוכלי

א) דמאי פ"ג מ"ד, ב) [עי' מוספות בכורות ל. ד"ה מעשרות], ג) דמאי פ"ג

ד [מיי׳ פי״א מהל׳ מעשר ו [נויי פי זו נואל נועסו. הלכה י"ג]: קבג ה ו מיי' פי"א מהל' מעשר הלכה י"ב מעשר האכנה איני [טוש"ע יו"ד סימן קיט סעי" ג]:

מוסף תוספות

א. והכא לא אסרי׳ עד שתטיל מים שתקבע לחלה. שיט״ק, ב. דתנן (חלה פ"ב מ"ה) המפריש (חלה פ"ב מ"ה) המפריש חלתו קמח לא עשה ולא כלום, שיט"ק, ג. כדתנן אוכלין עראי מן העיסה עד שתתגלגל, משום דאם הגביה שם חלה עליה דתנן כיוון שנותנת המים חלתה וכלכד מגבהת חלתה ובלבד שלא יהיה שם חמשת רבעים קמח. מוס' הלח"ש. T. בירושלמי. מוס' ע"ן שס, וכן הגיה המהכש"ל. ה. אמתני' דבוררת, תמן שמי עם היא האומי הברורת, המן תונין נחתום שעושה ערכין עמו הבא את ערכין עמו הבא את אמר הכין. תוס' הלמ"ש. מירי שהוכשרו וההיא מוס' נע"ז שס. ז. משום דיטדלין לחלה. מוס' הלמ"ש. ח. פירוש ספק טומאה הנודגת אף בחלולין. מוס' מוס' בחלולין. מוס' מוס' בחלולין. מוס' בחלולין. מוס' מוס' נדמי מוסי מוסאה הנודגת אף בחלוא בחלולים בחלים בחלים בחלול בחלול בחלים בחלים בחלים בחלים בחלים בחלים בחלים בחלים בחלים בחלי משום משמרת תרומתי דקודם גלגול אכתי לא תרומה, בגדי אוכלי תרומה מדרס לאוכלי קדש. לשנ"6. 10. אבל משום עם הארץ עצמו לא חיישינן דאינו מטמא בהסיטו. תומ' תגיגל מטמא בחסיטו. תוק מינגל מינגל. 10. [אלא]
יע: ד"א לג יכד. 10. [אלא]
דאי לא טביל היה טמא
מטעם מגעו דהא מוקי לה
דג ברותי ערום, תוק' נדס שם,
דגורו על רוקו כדין
משקה זב או זבה, מוק'
מניגס יע: ד"ה נגדי,
המדרס שהוא לבוש בגדיי.
המדרס שהוא לבוש בגדיי. תוס׳ חגיגה יט: ד״ה בגדי. "ט. כיון שהחזיקו אותם חכמים בטמאים משום בא. דהאידנא לאו נושא בא. דהאידנא לאו נושא המדרס הוי. מוס׳ חניגה שס.
 בב. ולא הוי אלא ראשון ואינו מטמא כלי. מוס׳ חגיגה שס. בג. מעשה בכ״ג שסיפר עם. רענ״ל. בכ"ג שטיפר עם. לקנ"ק. כד. בשוק ונתזה צנורא על בגדיו והוריקו פניו, נכנס אצל אשתו וכו'. לקנ"ל. כה. אפי' לא היה טמא בשביל אשתו. תוס' והיסט. ר"ש טהרות פ"ז מ"ה.

מלאכתו לתרומה א וי"ל דלא דמי דהכא אם מפריש קודם גלגול אין שם חלה עליה כללב אבל התם חל שם תרומה קודם גמר מלאכתו כגון מעשר שהקדימו בשיבולין וגם אסור באכילת קבע ומ"מ אסור הכא משתטיל למים אע"ג דלא מיחייבא בחלה עד שתגלגלג ומיהו

קשה דתנן נמי התם בפרק ר' ישמעאל (ע"ז דף נה:) נחתום שהיה עושה בטומאה לא לשין ולא עורכים עמו ותני עלה ד לא בוררין עמו ובירושלמים פריך ה ומשני כאן בלותת כאן בשאינו לותת ומיהו האי שינויא לא יתיישב אלא לאביי דמחמיר לעניו טומאה עפי מלענין דמאי אבל לרבא שרי אפי׳ בהוכשרו כיון דטומאת חולין הוא ולא אסר אלא משתטיל למים ור"ת תירן דהתם העושה פירות בטומאה קתני משמע דודאי בטומאה קא עביד וכן נחתום העושה בטומאה להכי החמירו משעת בצירה וברירה אבל הכא לא איירי אלא בחשוד בעלמא והא דפריך הכא מאין טוחנין לאוכלי פירות בטומאה לאוכלי לא משמע אלא חשדא בעלמא וחשוד קרי ליה בתר הכי וא"ת דבפ"ק לנדה (דף ו:) אמרינן תנן התם נולד לה ספק טומאה " עד שלא גלגלה תעשה בטומאה ש משגלגלה תעשה בטהרה והכא אסרינן משתטיל למים וי"ל דשאני התם דכבר נולד לה ספק טומאה לא חיישינן כל כמה דלא איחייבה בחלה ואין הפסד לכהן דבלאו הכי לא יאכל הכהן את החלה אבל הכא בטהורה אסור משתטיל למים: אמר אביי בכהן חשוד. 'אליבא דרבא משני דלדידיה לא קשיא מידי וכן מלינו בכמה מקומות בפרק כילד מעברין (עירובין דף נו:) בשמעתא דטבלא מרובעת ובפרק

חלון (שם דף עו:): וליחוש שמא תסימנו אשתו נדה. אבל להיסט

עם הארץ גופיה לא חיישינן יא וכן לקמן ובא עם הארץ ונוטל את שתיהן

ואינו חושש יב היינו משום דלא גזרו עליו חומרא יתירה כגון משכב ומושב והיסט דאין לבור יכולין לעמוד בה וכן מוכח במסכת טהרות בפ"ז (משנה ו) דתנן הגנבים שנכנסו לבית אין טמא אלא מקום רגלי הגנבים ומה הן מטמאין אוכלין ומשקין וכלי חרם

שביעית ולא לאוכלי פירותיהן במומאה אמר אביי התם בכהן החשוד לאכול תרומה בטומאה עסקינן דהוה ליה טומאה דאורייתא אי הכי מפקידין ורמינהו "מפקידין תרומה אצל ישראל עם הארץ ולא אצל כהן ע"ה מפני שלבו גם בה א"ר אילעא הכא במאי עסקיגן יבכלי חרש המוקף צמיד פתיל וליחוש שמא תסימנו אשתו נדה אלא א"ר ירמיה לא קשיא יכאן בפירות שהוכשרו כאן בפירות שלא הוכשרו ורמינהו יהמוליך יחמין למוחן כותי או למוחן ע"ה הרי אלו בחוקתן ילמעשר ולשביעית אבל לא למומאה האי מאי רומיא לאו אוקימנא בפירות שלא הוכשרו ודקארי לה מאי קארי לה משום דקא בעי למירמי אחריתי עלה הרי אלו בחזקתן למעשר ולשביעית ולחלופי לא חיישינן ורמינהו מהבנותן לחמותו מעשר את שהוא נותן לה ואת שהוא נוטל הימנה מפני שחשודה מחלפת המתקלקל התם כדקתני מעמא אמר רבי יהודה רוצה היא בתקנת בתה ובושה מחתנה ולעלמא לא חיישינן והתנוף יהנותן לפונדקית מעשר את שהוא נותן לה ואת שהוא נומל הימנה מפני שמחלפת התם מוריא ואמרה בר בי רב ליכול חמימא ואנא איכול קרירא ואכתי לעלמא לא חיישינן סוהתניא אשת חבר מוחנת עם אשת עם הארץ בזמן שהיא ממאה אכל לא בזמן שהיא מהורה ר"ש בן אלעזר אומר אף בזמן שהיא ממאה לא תמחון מפני שחברתה

טוחנין. תבואה מתוקנת: ומפקידין. אותה אלל אוכלי שביעית שחין חשודים לח להחליף ולח ליגע: חבל לח לחוכלי שביעים. תבואה של עוברי עבירה אין טוחנין אותה להם שאסור לסייען בעבירתם ומתני' קתני טוחנת עמה ומוקמת לה באוכל חולין בטומאה:

אמר אביי הפוא בכהו כו'. דאימורא דאורייתא הוא כדפרישית: אי הכי מפקידין. אי בכהן קאי מי מלי מפקידין אללו ולא חיים שמא יגע: אלל ישראל עם הארץ. דמתוך שאינו רגיל בה לא יגע בה: גם בה. רגיל בה פריווי"ן: נדה. מטמאה את משאה ואע"פ שאין נוגעת: כאן. הא דתני אין מפקידין בשהוכשרו והא דתני מפקידין בשלא הוכשרו ותרוייהו בתרומה ובשלהן אסור לסייען דחבר לא ידע אי הוכשרו אי לא: לטוחן. זה שם האומן בלשון המשנה: בחוקתן. שאין חשוד להחליף בשאינו מעושר ובפירות שביעית: אבל לא לטומאה. חיישינן שמא נגע ולעיל קתני מפקידין אללם: מאי קארי לה. הא איתרלא לה הכי: למירמא אחריתי עלה. על הדא דהתני בחזקתן למעשרות ולכך קבעה בגמ׳ הכא למירמא עלה ולפרושה דלא תקשי לן: הנותן לחמותו. עיסה לתקנה לו והוא חבר והיא אשת עם הארץ והטבילה לכך: שהיא חשודה מחלפת המתקלקל. ונותנת לו היפה שלה. הלכך מעשר את שהוא נותן לה שאם תחליפנו נמלא מאכילה שאינו מעושר ואת שהוא נוטל הימנה שאם החליפתו נמצא אוכל שאינו מעושר: רולה היה כו'. ולח לרעה היא מחלפת: לפונדקית. תלמיד היושב לפני רבו ונתאכסן אלל עם הארץ ופונדקית אופה לו את עיסתו: שחשודה מחלפת. לא גרסינן הכא המתקלקל: התם נמי לטובה היא

מסכוונס. ומוריא לעצמה הוראת מלוה בחלוף זה: בר בי רב כו'.

חמימא וקרירא לאחר ב' ימים או ג' היא מחליפה: טוחנת. מסייעתה: בומן שהיא טמאה. אשת חבר דכיון דבימי טומאה אינה רגילה ליגע בטהרות לא חיישינן שמא תטול ותחן לחוך פיה:

הפתוחים אבל משכבות ומושבות וכלי חרם המוקפין למיד פתיל טהורין ואם יש עמהן עובד כוכבים או אשה הכל טמא משמע בהדיא דאין עם הארץ עושה משכב ומושב"ג והשתא הא דתנן" בגדי ע"ה מדרס לפרושים בגדי פרושים מדרס" כו' ומפרש רבא בפ' שני דחולין (דף לה:) שמא ישבה עליהם אשתו נדה קאי נמי אבגדי ע"ה ^{טו} והא דאמר בפרק בנות כומים (נדה דף לג:) כומי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר הא דנקט ודרס ולא נקט ונגע לאו משום דאי לא טבל יש לו טומאת מדרס™ אלא נקט ודרס משום דבעי דליהוי בגד חבר תחת לרגלו של כותי דהכי קתני התם במתני' (נדה לא:) ומטמא משכב תחתון כעליון אבל בצינורא שלו" שאפשר ליזהר ולעמוד בה גזרו כדמוכח בחומר בקודש (חגיגה דף כג.) ובפרק בנות כותים (נדה דף לג.) והרב ר' משה מפונטיז"א היה מפרש דלשום דבר לא עשו עם הארך כזב ואינו מטמא אלא מטעם בגדים שמא ישבה עליהם אשחו נדה והרי הוא נושא את המדרס יו דלינורא שלו טמא יש לפי שנגע בשפתיו ולא מטעם מעיין ואין נראה דא״כ בפרק בנות כותים (שם דף לג:) דקאמר אי משום טומאת ע״ה הא טביל ליה למה ליה למימר הא טביל ליה כי לא טביל נמי לא מטמא כיון ⊂ שהוא ערום כא דאין נושא מדרם מטמא כלי (א) חרם אחר שפירש מן המדרס בב כדתנן במסכת זבים (פ״ה מ״ה) ועוד גבי בג לדוקי ב־ דפריך החם מה הועיל כ״ג במה שקדם אלל אשתו בה מיפוק ליה משום לינורא דע״ה כו הרבה הועיל דאם בועל נדה היה נטמא הוא ובגדיו כנושא רוקו של זב ואי משום לינורא דע״ה בגד לחודיה הוא דנטמא משום משקה דמטמא כלי מדרבנן □ וא״ת דמשמע הכא דאפילו לתרומה אין היסט לע״ה ובחוספתא דחגיגה (פג) תניא ספק רשות ע״ה ליבול חמימא. פי׳ בקונטרס לטובה אני מכוונת דמוריא הוראת מנוה ולשון מוריא לא משמע כן אלא לשון הוראת היתר כמו מוריא ואמרה תורא מדישיה קא אכיל (חולין דף ו:ש) ועוד דבמשנה קאמר ש'ר"מ עלה אין אנו אחראין לרמאין דב ומפרש ה"ר מנחם דבתמי" קאמרה דבר בי רב ליכול חמימא כו' והלא טרחתי בשבילו והא דלא חיישינן לאיחלופי בפ"ק דחולין (ד' ו.) גבי נותן עיסחו לשכנתו לאפות וקדרה לבשל אע"פ שטורחת בשבילו משום דדרך שכנים לטרוח זה בשביל זה: אשת חבר שוחגת עם אשת ע"ה. פי׳ בקונטרם אשת חבר מסייעה לאשת ע"ה בותן שהיא טתאה דאו לא חיישינן שתא תיטול ותתן לתוך פיה דבר שאינו מעושר אבל לא בותן שהיא טהורה דכיון שהיא נוגעת באוכלין חיישינן שמא חחן לחוך פיה דבר שאינו מעושר וקאמר השחא מגנב גנבה פירוש שנוחנת בלא רשות בעלה לאשת חבר ובפ״ק דחולין (שס^ה) פירש דג אש"ג דאשת חבר אינה חשודה לא לאכול גזל ולא לאכול דבר שאינו מעושר חיישינן לשכחה דעביד איניש דמינשי ואכיל מאי יש דיהיב ליה אבל לחת לאחרים אי לאו דחשודה על הגזל לא מינשיא וזה החילוק דחוק ועוד דאין זה גזילה ד דמקבלין דבר מועט מן הנשים לה כדאמרינן בסוף הגוזל בתרא (ב"ק דף קיט.) ועוד לו הרי היא מסייעת ידי עוברי עבירה ואסור לרבא לד ולאביי

מ"ו חולין ו. כל הסוגיא,
ד) [דמאי פ"ג מ"ה],
ד) מוספתא דטהרות פ"ח ע"ש, ו) [דפירקין ה"י], 1) [חגיגה פ"ב מ"ו], 1) [בסוגיא דהכא סב. נמי איתא], ט) לפנינו איתא ר׳ יוסי, י) [ע"ב ד"ה שחברתה], יא) [בתום' חולין איתא: דיהבי וכל"ל.],

הגהות הב"ח (A) תום' ד"ה וליחוש וכו' מטמא כלי אחר ותיבת

> לעזי רש"י פריווי"ץ [פריבי"ץ]. מכיר, מורגל.

מוסף רש"י הנותן לחמותו. עיסתו

המתקלקל. אם יתקלקל

הלחם מחליפתו, הלכך מעשר את שהוא נותן לה,

מחלפת

דאי מיחלפא ליה שלא יהא ואת שהוא נוטל הימנה שמא החליפה, אלמא מיחלפא (שם). כדקתגי דלטובה טעמא. דלטובה היא מתכוונת, אבל על הגזל, כגון לאדם נכרי שאין דעתה להחליף להטיב לו, אף להרע אינה חשודה (שם). ולעלמא. דליכא למימר להטיב מתכוונת, ישה הנותן לפונדקית. שלו לתקן לו עיסה וקדירה (שם). מפני שחשודה מחלפת. והא הכא דלאו לטובה היא דאיש נכרי לה ולא קתני המתקלקל, אלמא על הגזל חשודה מתכוונת והא דלא תנא בה המתקלקל משום דאפילו אין מתקלקל נמי אם נצטנן הלחם קודם שאכלו מחלפת ליה דמוריא הוראה לעצמה לטובה אני מתכוונת, בר בי רב ליכול חמימא כו", אבל שהרי אין סמוך עליה חמיד כאכסנאי, ולהרע נמי לא חשידא אגול (שם). טרחנת, מסייטת להנהיג את הריחים כשהיא טוחנת את התבואה של עם הארך, בזמן שהיא טמאה. שאשת חבר טמאה ליכא למיחש שמא חשכח ותתן פיה דבר מעושר, דכיון דטמאה היא אינה רגילה ליגע במה שהיא עסוקה בו שמא שהית עסוקה בו שתח תטתלה, וסתמה עומדת מרחוק היא ולא נגעה, אבל לא בזמן שהיא טהורה. דהואיל וסתמה נוגעת, חישין שמא תשכח

> מועט. פוס׳ פולין ו: ד״ה אשם. במסייעתה. פוס׳ הלא״ש. לה. לצדקה. מוס׳ חולין ו: ד״ה אשם. לברה ובוררת וטוחנת עמה אשת חבר. מוס׳ מולין ו: ד״ה אשם. ע״ה דר״מ וטומאה וטהרה דרבנן, אבל בסתם ע״ה לא, כי היכי דלא תטחון עם חברתה החשודה על השביעית. פוס׳ חולין ו: ד״ה אשם.